

VIERDE JAARGANG

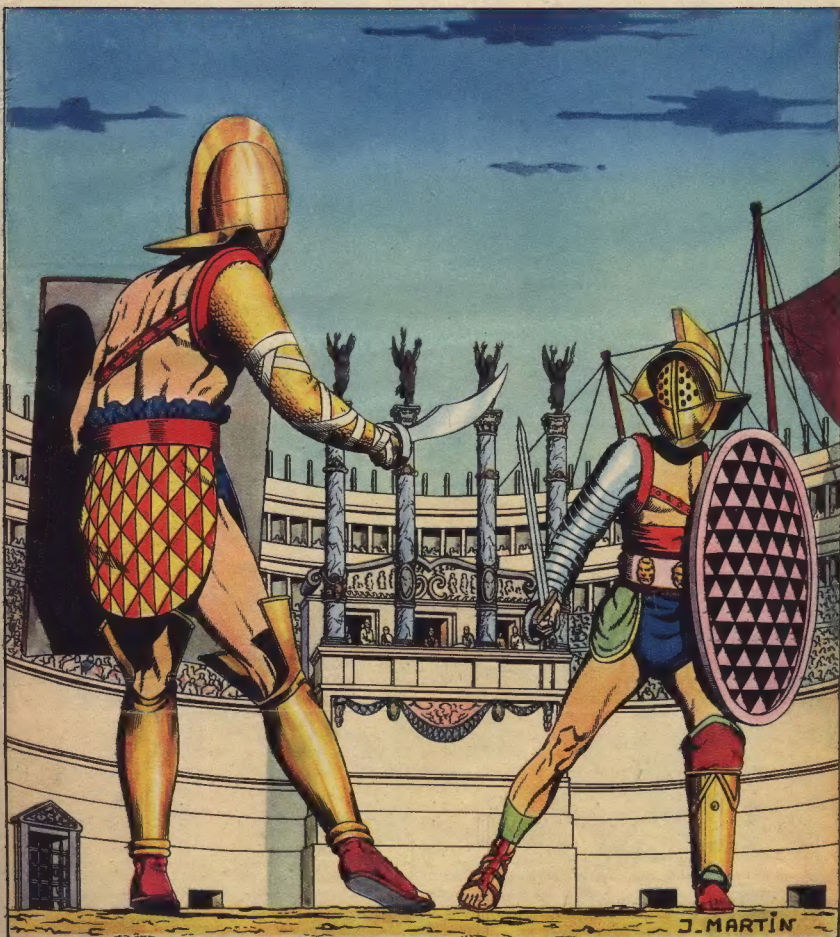
N° 24

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00
FRS

Alex en Brutus bekijken elkaar... Wie zal eerst toeslaan ?...

(Zie blz. 4)

KUIFJE aan het woord

Moet men niet "altijd" beleefd zijn?

MLIN vriend Jan heb ik steeds aanzien voor een uiterst beleefd, ridderlijke en vriendelijke jongen. Ik bezoek hem dikwijls en dan praten we samen over de school, studies, boeken, sport, muziek en al wat ons beiden interesseert. In gezelschap van zijn ouders hebben we reeds heel wat uitstapjes gedaan en telkens weer is het me opgevallen hoe vriendelijk en voorkomend Jan voor hen was evenals voor z'n zusjes en broers.

Voor een paar dagen zat ik op de tram, 't was even na twaalf en zoals gewoonlijk was het rijtuig overvol van mensen die zich huiswaarts begaven. Op een gegeven ogenblik kwam er echter een groep schooljongens opgestapt, die al de reizigers ruw opzij duwden en op die manier nog allemaal een plaatsje op het platform konden bemachtigen. Dat was echter lang niet alles! De hele bende schepte er behagen in met iedere schok van de tram krachtig mee te alingeren in de richting van hun medereizigers. Ze duwden en boksten ook tegen elkaar en niet in stilte, doch met een lawaai dat horen en zien verging en ze de aandacht van al de tramreizigers op zich vestigden. In het gemopper der dames en de bestraffende blikken der heren schenen ze een groot genoegen te scheppen.

Ik had me reeds een paar maal omgedraaid om te zien wat die herrie eigenlijk betekende als ik opens, tot mijn grote verbazing, zag dat Jan de aanvoerder van de bende was! Ik kon mijn ogen haast niet geloven. Ook hij had me opgemerkt, werd rood en draaide zich om...

Is beleefdheid en ridderlijkheid dan alleen te beoefenen wanneer men gezien wordt? Ik meen van niet, vrienden. Ridderlijkheid en beleefdheid mogen geen schijn zijn, doch moeten uit het hart komen.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Maggie de Wiest, Erembodegem. — Een hartelijk welkom in de grote familie! Ik ontving je vriendelijk schrijven en zal nog in dit nummer de gewenste oproep plaatsen. Met m'n beste groeten.

G. Baekelandt, Gent. — Je brief interesseerde me buitengewoon, maar ik vrees dat ik je niet zal kunnen helpen. Over schilders die nog leven weet men gewoonlijk zo weinig ha! En dat is ook het geval met de kunstenaar die jij voor je spreekbeurt uitgekozen hebt. Hij is daarbij zeer bescheiden en heeft wel graag dat je spreekt over de figuren die hij schiep maar niet over de tekenaar zelf. Je tekening hangt in mijn bureau aan de muur. De gezichtsuitdrukking is te droevig maar de kleuren zijn heel gelukkig! Met mijn beste groeten.

Werner Marinus, Meehelen. — Ik ontving je kaartje en heb dat zaakje dadelijk in orde gebracht. Tevreden? Hartelijk!

Toon Smeets, Home School Thalmaas. — Het verheugt me je als lezer en lid van d'club te mogen begroeten. Hou je van ons blad? Welke verhalen zijn, volgens jou mening, de beste? Ik hoop dat je je te Duinbergen flink vermaakt en vlug een flinke en gezonde kerel wordt. Met mijn hartelijke groeten ook aan je ouders.

Aant Jonding. — Welk Aalsters meisje, tussen 15 en 17 jaar, wil corresponderen met Maggie de Wiest, Brusselban, 270, Erembodegem?

GEEF DE KEIZER...

Onze lezers zullen zich nog herinneren, dat in « Kuifje » N° 48 van 25 November 1948, een artikel verscheen met als titel: « Is de kat vriend of vijand? ». Bij vergissing werd er niet vermeld dat de kleurtekening n. de kat, die het artikel illustreerde, van de hand was van Mevr. Ivanovsky en overgenomen werd uit het boek « GROS FELINS », uitgegeven door Desclée-De Brouwer in 1947. Wij brengen hier graag hulde aan het kunstenaarschap van Mevr. Ivanovsky en het is ons een genoegen deze rechtzetting in ons blad te publiceren.

KUIFJE: Administratie, Redactie en Publiciteit

Lombardstraat, 55, Brussel.

Uitgever-Bestaander: R. LEBLANC.

Drukkerij: VAN GORTENBERGH.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

Alle betalingen geschieden in België, op P. R.

no 1909.16 van « Les Editions du Lombard » Lombardstraat, 55, BRUSSEL.

In Nederland: BARNARD, Van Oldenbarneveldstraat, 116a, Rotterdam — op P. R. no 1.0.486, 1. n. v. Incassobank, N. V. Bijbank, Heemraadsdijk, Rotterdam.

In Congo: Kuifje-Kongo, Postbus 449.

De wonderlijke avonturen van de ★ GAMY ★ pop

Maar een grote wolf met ogen, die blinken van 't vooruitzicht van een lekker hapje, volgt haar op de voet.

— Dat is Roodkapje, denkt de pop « Gamy », ik moet me haasten want ze is in gevaar.

— Oo! Je doet me schrikken! Wie ben je? zegt Roodkapje. — Ik ben « Gamy », de pop, en wil je beschermen.

De wolf is blijven staan en z'n oren rechtop om beter te kunnen horen wat de twee meisjes zeggen.

PRINSES ZULMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Prins Ismail heeft zijn verloofde, prinses Zulma verlaten, om zijn koninkrijk te heroveren. Intussen verklaarde Abdul Key de oorlog aan de vader van Zulma. Abu Kar, Ismail's in Aciab aangekomen en onderneemt een poging om er de onrechtvaardige heersers van de troon te werpen.

IK KAN ME VERGESSEN MAAR IK DENK DAT WE HIER ONZE DIEFGEVEE HEBBEN!

DOOR HET OOG VAN HET AF-GODSBEELD VOLGT ISMAIL AANDACHTIG

DE BEWEGINGEN VAN HET GEHEIMZINNIGE JONGE MEISJE.

MAAR, ALSOF ZE GERADEN HEEFT DAT ZE GEZIEN WORDT, DRAAIT ZE ZICH PLOTSELING OM EN VLIJCHT.

DOE GEEN STAP MEER! SOLDATEN!

DE PRINS KOMT TE VOORSCHIJN EN BEVEELT DE ONBEKENDEN TE BLIJVEN STAAN.

ANTWOORD OP MIJN VRAGEN EN ER ZAL JE GEEN LEED GESCHIEDEN.

NEEN, IK ALLEEN BEN SCHULDIG.

ZE ZIJN ALLEN ME DEKLICHTIG.

WAAROM STEEL JE?

BEN JE VERGETEN, PRINS, DAT IK JE LEVEN REDDE?

GOD! DAAR IS RAISSA, DE TIJGERIN!

DE SOLDATEN VAN ISMAIL HEBBEN HET JONGE MEISJE INGESLOTEN.

DE ONBEKENDEN BEANTWOORDT DE VRAAG VAN ISMAIL MET EEN NIEUWE VRAAG...

EEN AKELIG GEBRUIJ VERWEKT PANIEK IN DE TEMPEL.

VLIJCHT!

HULP!!!

BIJ HET VERSCHIJNEN VAN HET BEEST VLIJCHT HET HELE GEZELSCHAP.

MOED, IK KOM!

MAAR EEN DER SOLDATEN KREEG DE TIJD NIET OM TE VLIJCHTEN.

TUSSEN ONS NU!

DE TIJGERIN HEEFT DE ONGELIJKIGE OP DE GROND GEWORPEN. MAAR ISMAIL KOMT TOEGESPRONGEN, DE DOLK IN DE VUIST.

Hassan de Dief van Bagdad

door
Jacques
Laudy

Om met prinses Zobeide te kunnen trouwen, besluit Hassan de sleutel van het Maanpaleis uit de Verloekte Woestijn te halen. Terwijl hij met zijn vriend Kaddoor op weg is, laat de groot-vizier Zobeide aan een giftig paeder rieken waardoor zij in een bewusteloze slaap valt. Hassan doorstaat schitterend alle proeven en kan de sleutel eindelijk bemachtigen. Intussen heeft Timoor, de khan van Mongolië, Bagdad ingenomen.

Hassan en Kaddoor rijden in volle galop rond de vestingen van de stad en zaaien het magische zaad met brede armzwaaien... En waar het zaad valt, rijzen er reusachtige soldaten uit de grond op...

En het duurt niet lang of de vier poorten van de stad Bagdad bezwijken onder de druk van dit machtig leger. De Mongolen verdedigen zich wanhopig.

Kaddoor, ik draag je het kommando over. Ik moet dadetijk naar 't paleis!

In orde!

Hassan ontplooit de stuler en...

Hull er zich in...

Hier!

Hassan, waar ben je?

Intussen in het paleis...

Om je hoogmoed te breken en als teken van slaverij zal ik een ijzeren ring om je heen leggen...

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

SAUWELIJKS HEBBEN SUSKE EN WISKE DE TWEEDE VERDIEPING BEREIKT OM DE VERGADERING AF TE LUISTEREN, OF DE HERTOG VAN ALVA TREEDT DE VERGADERZAAL BINNEN.

Hertog don Alvarez de Toledo!

Mijne heren, de toestand is beroerd! Uit Gaasbeek en Anderlecht werd mij gemeld dat er samenzwevers rondzwerven.

De rebellen van Kriekebeek, een handvol boerenkinkels, weerslaan reeds maanden aan onze wapens! Gij allen bevelhebbers zijt verantwoordelijk! Duizend galgen en brandstapels, dat moet een einde nemen!

...Het ontbreekt ons aan zware belegeringsmortieren om de schansen en wallen te vergruizen, excellentie!...

Morgennacht vertrektaan de schaarbeekse poort een konvooi zware mortieren naar Kriekebeek! Houdt dit vertrek geheim...

...om alle sabotage te verhinderen! Piekeniers en musketiers zullen het konvooi vrouwen begeleiden want de rebellen krijgen overal aanhangers

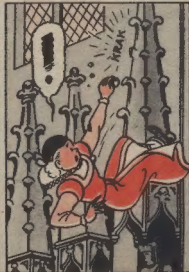
En dan... Duizend galgen en brandstapels!... Dan... Mijne heren, moet Kriekebeek in enkele dagen vallen, zo niet zult gij uw hertog beter leren kennen.

Kom Wiske, naar beneden. We weten genoeg!

Ja, ja, ik kom al! Zie maardat ge niet valt!

EKK!

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

FLUPKE IS FLEGMATIEK

Ik heb dit boek met spanning gelezen. Een paar vrienden kwamen me storen tijdens mijn lektuur. Ze vroegen me welk boeiend werk ik las, en of ze het ook eens mochten lezen. Ik heb het hen gegeven en hun opinie stemde overeen met de mijne : een fijn jeugdboek.

De avonturen van Henk en Jan, die in een ondergrondse hut in een bos gaan kamperen, er allerlei avonturen beleven en ten slotte een bende inbrekers ontmaskeren, zullen nog meer lezers en vrienden van ons blad boeien.

Naar de uitgever om verzekert is de schrijver Gerrit Steekelenburg een beginneling. Als debutant mag het alleszins geslaagd heeten. De Antwerpse uitgeverij « De Sikkel » verdient een pluimpje voor dit goed uitgegeven werk. (Prijs : 60 frs.)

Pepijn de Korte, die met kelzer Alexander van Constantinopel getrouwd was.

Al wie van ridderverhalen houdt, zal in dit werk zijn volle gading vinden.

De beide boeken werden smaakvol geïllustreerd door de bekende Vlaamse tekenaar Jos Speybrouck. We geven hierbij enkele illustraties uit « De Gebroeders Valentijn » en « Wolfried ».

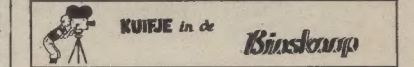
Deze zeer verzorgd uitgegeven boeken zijn waarlijk goedkoop. Geenaald 32 frs. per deel. Gebonden kosten de twee boeken samen 90 frs.

JOHAN

ZEISELS EN VERTELLINGEN

We hebben het in deze boekenkroniek reeds gehad over de « Zeisels en Vertellingen », de verhalenbundels van de West-Vlaamse verteller J. Leroy.

We brengen van de Tielste uitgever Lannoo de twee laatste delen (n° 7 en 8) van deze reeks ter bespreking toegezonden. Het feit dat deel 7 voor de zevende maal herdrukt wordt en deel 8 voor de derde, bewijst dat deze boeken de gunst van jong en oud genieten. En terecht, want men treft in het zevende deel een bonte afwisseling van volksproverbia, legenden en folkloristische verhalen aan, die in een aangename taal verteld zijn. Het achtste deel is een lang verhaal. De geschiedenis van de gebroeders Valentijn en Wolfried, de twee zonen van Beltzante, de zuster van

WERKELIJKHEID OF NAMAAK ?

ENKELE maanden geleden hebben we reeds een paar kronieken gewijd aan de « trukken » welke bij het draaien van een film gemaakt worden. Zoveel lezers vroegen me daarop terug te komen dat ik het niet langer wil uitstellen.

De trukken die bij het filmen gebruikt worden, dienen om de toeschouwer in de zaal de indruk te geven dat het echt is, of om de realiteit scherper te doen uitkomen. Ze vergen van de operateurs veel handigheid en fantasie. Het is onjuist te beweren dat alle trukken gekend zijn op technisch juist bepaald, zodat men ze slechts voor 't grijpen heeft. Gewoonlijk worden ze, op 't ogenblik dat ze er nodig zijn, uitgevonden en technisch verzonnen.

Zekere effecten echter zoals regen, sneeuw, mist, worden in alle films op dezelfde wijze weergegeven. Om bij voorbeeld een echte Londense mist voor te stellen, spuit men olie, die lang aan de lucht blootgesteld was, op de planken van het toneel. Aardbevingen, sneelagen en andere gebeurtenissen, die de toeschouwer doen beven, worden gewoonlijk uitgevoerd met « maquettes », die vijftigmaal kleiner zijn dan in werkelijkheid. Dan bestaat er ook nog het doek van celstof in azijnzuurzout gedrenkt, waarop men het decor (wouden, heuvels, wolken) tekent en waarvoor de acteurs spelen. Deze truk wordt ook gebruikt wanneer er een scène opgenomen wordt, gezegd van uit een vliegtuig gezien.

(Wordt voortgezet.)

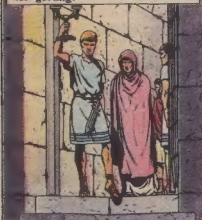

ALEX DE ONVERSAAGDE

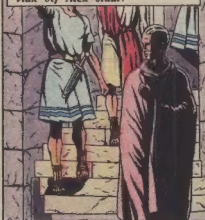
Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex neemt deel aan een wagenkoers en verlaat Brutus. De jury is echter van oordeel dat er onregelmatigheden gebeuren en Alex en Brutus moeten elkaar in een gladiatorenkamp bevechten.

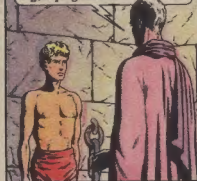
Begeleid door verschillende dienaars die brandende toortsen dragen, komt er een man naar het gevang.

Hij daalt vlug de trap af en ontbloot pas zijn gezicht als hij vlak bij Alex staat.

Wees niet bang. Ik ben de consul, Julius Caesar, en kom als vriend. Ik weet dat je onschuldig bent aan de misdaad die men op je schouders schuift. Er werd een complot tegen je gesmeed...

Mijn dienaar Rufus bracht me hiervan op de hoogte. Van de uitslag van het gevecht dat je morgen moet leveren, hangt misschien het lot van Rome af.

Ik zal je dat klaar en duidelijk uitleggen. Doch, zeg me eerst hoe je Marsalla en Arbaces hebt leren kennen. Dan zullen we samen overleggen en schikkingen treffen voor de kamp van morgen.

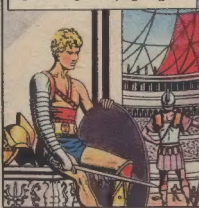
Er verlopen vele uren. Als Julius Caesar het amphitheater verlaat, schemert het eerste morgenlicht.

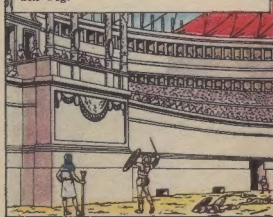
Het is middag en van alle kanten stromen de Romeinen toe om het gerecht der gladiatoren bij te wonen.

Alex wacht zijn beurt af om in de arena te treden. De eerste gevechten worden door de menigte met geestdrift gevolgd.

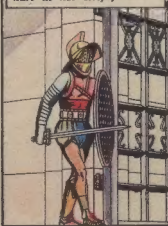
Daar verlaat de laatste gladiator groetend de arena en de slaven slepen de stervenden weg.

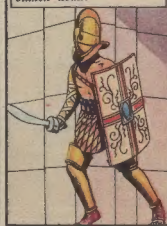
Het is weldra je beurt. Zodra de lanista het teken geeft, moet je die helm opzetten.

Enkele ogenblikken later treedt Alex met kloppend hart in het strijdperk...

...Terwijl Brutus, tot de tanden gewapend, de arena van de andere kant binnen komt.

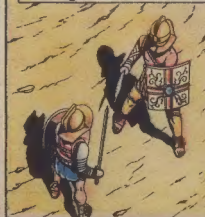

De lanista bekijkt de wapens der tegenstanders vluchtig.

Ik heb niets aan te merken. Groot de consuls en begin!

Van aangezicht tot aangezicht bekijken de twee mannen elkaar nog eens voor ze de eerste slag toebrengen.

Op eens springt Arbaces recht!

Bij Minerval! Daar is iets niet in de haak, generaal. Ik moet Pompejus spreken, dadelijk!

Alex heeft zich een ogenblik bloot gegeven en Brutus stort zich op hem. De strijd is begonnen...

DE RODE GODEN

door Jean d'Esme.

Tekeningen : Jean-Léon Huens.

DE minuten kropen voorbij, angstwekkend en tergend traag. Minuten, uren en een ezel van de nacht... Pierre gaf er zich geen reukenschap meer van. Hij liep op en weer in de enge kamer. Nu en dan hield hij even stil, vermoeid, met leeg hoofd, en hij luisterde, luisterde met heel zijn ziel. Lange het open raam drong het eenonig ruisen van de plassende regen binnen : het was als een zacht gefluister, waarmee zich de klare heldere toon van het druppende dak vermengde. En weer begon hij op en neer te lopen van het verwondende harde bed tegen de kale muur, waarop een kruisbeeld prijkte.

De derde wake werd geblazen, dan ook de vierde... en er verliep nog meer tijd.

Steeds in dezelfde houding, stond Pater Ravennes bij het raam, stuwzigh en nadenkend. Plots richtte hij zich op, en zei :

— LANT is hij.

Pierre liep naar de deur toe, openende ze bruusk.

— Wel? schreeuwde hij.

Vol slijk, doodmoe, kwam de man binnen zonder een woord te spreken.

Hij hield onder de arm een pak dat hij op de grond open maakte. Er kwamen stoffen te voorschijn, een schoen rolde tot aan de voet van het bed.

Pierre slaakte een kreet.

— De kleren van Wanda.

— Ja, zei de man, haar kleren; ik ontdekte ze in de hut van Jieng, verborgen onder haar kampbed... Iets anders vond ik niet.

Hijgend leunde hij tegen de muur aan.

— En zij? Zij?... vroeg Pierre.

— Geen spoor te bekennen. Heer! Ik heb al de hutten van het dorp afgezocht. Niets te vinden. Dan ben ik het woud ingelopen : ik heb geroepen, geschreeuwd, gezocht...

Hij hief zijn bebloede handen omhoog, toonde de schrammen die zijn borst bedekten en zei weer :

— Niets... Ze hebben haar voorzeker naar het Dode Land meegevoerd.

De priester bestudeerde zijn aangezicht.

— Luister, zei hij heel traag, morgen vertrekken wij. Gij en Fat, zijn de enige die ik vertrouwden kan, de enige tevens die de strek kennen. Jullie komen met ons mee als gidsen.

Een hulvering voor door de man; zijn gelaat werd asgrauw.

Mannen, fluisterde hij, betreden het Dode Land niet...

De missionaris greep zijn arm, bekeek hem recht in de ogen.

— Jullie vergezellen ons! zei hij beslist.

De inboorting boog het hoofd.

— Met U... dat wel, Grote Broer.

Pierre de Lursac, administrateur van post 32 in Indo-China, Wanda Redesta en pater Ravennes zijn sedert weken zonder nieuws van luitenant Redesti, broer van Wanda. Wanda vermeent dat haar broer door de heks Jieng gevangen genomen werd en besluit de stoet vrouwen die naar de Pou-Kas gaat te volgen. Lursac merkt de verdwijning van Wanda op.

Pater Ravennes klopte hem bemoedigend op de schouder.

— Goed zo, zei hij, ik verwachtte dat van jou... Maak je gereed.

Hij kwam weer bij Pierre.

— We zullen haar redden, Lursac. Samen met Michel.

Wanhoop tekende zich op Pierre's aangezicht af. Ontmoedigd liet hij de kop hangen.

— Herinner U Odent'al, Robert, Paris en de anderen : Longères, Dorcel...

En hij zwoeg. Voor zijn ogen daagden de slachtoffers van de Indochinese geschiedenis op. Odent'al, in de hut van de Vuurkoning, de geheimzinnige en almachtige tovenaer, binnengeglokt, en aldaar met houtblokken neergeslagen, om daarna laffelijk verbrand te worden; Robert op zijn post overvallen, in volle dag, en vermoord; Longères, hier ter plaatse verdwenen, zonder dat men ooit er iets van te weten kwam; Dorcel tenslotte, naar Saigon gearriveerd, in volle doodstrijd, gestorven ten gevolge van een onbekende

kwaal, zonder tot het bewustzijn te zijn weergekeerd, zonder een woord te hebben kunnen zeggen...

Pierre huiverde. Het scheen hem toe dat de grote terreur waaronder deze strek gebukt ging zich over de missiepost neersloot, dat ze dit vertrek, waar ze zich nu bevonden binnendrong en hen beide, de twee enige blanken, te midden van de onmetelijke Laos-wouden waar onzichtbare machten rondwaalden, overviel.

— Wij zullen haar terugvinden, herhaalde de missionaris met klem.

Pierre hief het hoofd op.

— Ja, zei hij, maar hoe? Wij staan hier met twee, met twee tegenover een heel volk. Waarheen trouwens hebben ze haar gevoerd? We hebben er niet het flauwste vermoeden van. Wat dan? Heel het woud doorkruisen?

Moedeloos vielen zijn armen langs zijn lichaam.

Pater Ravennes dacht na. Plots schoot hem iets te binnen. Hij liep op de jonge man toe, leide zijn handen op diens schouders, en sprak :

— Kom, Lursac. Herspak je. Je moet je bedwingen, je zelf beheersen, eerst en vooral... Wij zullen jouw verloofde terugvinden. Luister nou eens goed : waarop komt alles neer? We moeten die bedevaartplaats bereiken, niet?

Zwaar en helder klonk zijn stem. Het leek wel of

de gedrukte stemmig die in het vertrek hing als weerspraak werd. Een vreemd gevoel van rust en kalme scheen rond te waren, ontspande de zenuwen van Lursac, bracht hem tot bedaren. En het was schier kalm dat hij antwoordde :

— Ja, maar waar gaan we zoeken? Waar vinden wij dit heiligdom, die tempel? Weet u iets?

— Neen, bekende de missionaris, maar daar gaan wij alles op zetten. Kom.

Hij ging naar buiten. Lursac volgde hem benieuwd. Te zamen staken zij het binnenplein over, in de richting van de hutten der catechumenen, waarvan men de spitse daken boven de donkere massa van de kapel ontwaarde.

Het had opgehouden met regenen. De vochtigheid drupte nog van de stroomdaken en van de bomen. Onder de ruime wijde lucht, waarin de wolken voortdrevende hoorde men niets anders meer dan dit druppen.

De pater bleef staan vóór de deur van een hut met een wit kruis aangekend. Hij bonkte er met zijn vuist tegen aan. De slagen bleven zwaar nadreunen; binnen klonk een opgeschrikte stem. Pater Ravennes trad met de jonge man binnen. Hij sloot de deur achter zich, ontstak een toorts. Op het kampbed tegen de wand zat een vrouw half rechts op, voorovergebogen. Pierre vatte de pater bij de arm, omkleedde hem zenuwachtig en gejaagd.

— Het is die arme Stüeng die ge opgenomen hebt, zei hij. Nou begrijp ik.

Vol slijk, doodmoe, kwam de man binnen zonder een woord te spreken.

(Wordt voortgezet.)

In het Rijk van Windekind

PAARDEBLOEMEN

ALS uit een zak geschud lagen ze met hun tien in het opgeschoten gras naast het voethalplein, uit te blazen op hun buik. Ze hadden zich halfdood gelopen. Dikke Joris trok een grasje uit en knabbelde erop als een konijntje. Dat was zijn gewoonte. En waarachtig, de negen anderen volgden hem spontaan na! Wim sprong overeind. Hij had ginder, juist boven het grasdek 'n gele bloem ontdekt. « Ei, zie eens jongens, wat een prachtige paardebloem. » Ze keken op. « Nee, dat is een vulgaire pissebloem », protesteerden ze allen. « Goed, maar dat is immers hetzelfde. Zie, dat is een plantje dat overall groeit, ook in het Mussestraatje tussen de stenen, tot zelfs in de dakgoot, thuis. En geen mens die dat lief plantje waardeert. » « 'k Gelooft het, zei er een, vader zaaidte onlangs ajuinen en kreeg van moeder aarde een heel bed paardebloemen cadeau. » Wim loonde hoe het witte melksap uit de hollen stengel vloeide. « Is dat vergif, Joris? » vroeg Wim. Hij duwde meteen zijn tong ertegen. Het sap was erg bitter. « Geen speik voor mijn bek! » « Mis! » antwoordde Joris, de slakken zijn de enigste dieren die er een

vies gezicht voor opzetten en er niet willen van eten. Maar alle weidedieren, zelfs de varkens lusten dat onkruid dolgraag. En 'k ga meer zeggen, veel mensen eten dat als echte sla. Bitter in de mond, is voor het hart gezond. Veel boeren snijden ze fijn en eten dat bij hun boterhammen. Weten jullie, jongens, dat de paardebloem een geneeskundige kracht bezit tegen maag-, lever- en nierziekten? Ze reinigt het bloed even doeltreffend als een « grain de Vals ». Spijtig maar dat ze zo'n bijnaam kreeg: « pissebloem. Maar dat heeft ook zijn grond. Kinderen die 's avonds paardesla eten geraken in een diepe slaap en meteen kan het goed gebeuren dat ze 's morgens een droog hemdekken mogen aanschieten. » Ze lachten allemaal. « Ja, mooie bloemen zijn het, ging Joris verder. Maar even mooi is de rijpe vrucht, die pluizige bol van zaadjes, die ieder aan een valscherf gehecht zijn om op een gegeven moment op reis te gaan. Hoe dikwijls hebben jullie zo'n bol niet weggeblazen... gebazen om het hardst, om in één keer al die valscherfmen de wereld in te jagen!

Ook Larousse kende de mooie paardebloem... en nu zien jullie op elke franse Larousse 'n paardebloempiusbol getekend met de zinrijke tekst: « Je sème à tout vent ».

Pimpampoesen

De Geschiedenis der Schoonheid

DE ITALIAANSE KUNST IN DE XVI' EEUW

De Schilderkunst

De H. Familie van Michelangelo.

IN de vorige kroniek hebben we de figuur van MICHELANGELO reeds belicht als mens, als beeldhouwer en architect. Vandaag moeten we toch nog een woordje wijden aan de schilder Michelangelo. Zijn doeken, zowel als zijn beeldhouwwerken, getuigen van een ontembare levenskracht. Jullie

weten wel dat hij de versiering van de zoldering der Sixtijnse kapel op zich nam. In drie taferelen schilderde hij daar het epos van de mensheid, te samen ongeveer driehonderd figuren waaronder vele van reusachtige afmetingen.

Aan dit gewrocht zwogede hij ononderbroken. Als hij er mee klaar was liep hij gebukt en had hij er zich zodanig aan gewend alles onderstoven te zien dat nog jaren nadien op deze manier en boek las.

Een aparte plaats in de ontwikkeling der zestiende eeuwse schilderkunst bekleedt CORREGGIO (1494-1534) die te Parma werkte. Hij nam Leonardo da Vinci en Michelangelo tot voorbeeld en bracht gewaagde bewegingsmotieven op het doek. Zijn grootste verdienste ligt echter hierin dat hij hoofdzakelijk lichtschilder is en van het licht de ziel van heel zijn schilderij maakt. Een der schoonste bewijzen hiervan is de Geboorte van Kristus dat in Dresden bewaard wordt.

Een derde grote figuur is TITIAAN (1471-1576). Al wat Titiaan aanraakte verkreeg een onvergankelijke schoonheid en grootheid. Zijn kleuren zijn rijk en diep en de portretten die hij van Paulus III en van Keizer Karel maakte behoren tot de schoonste die ooit geschilderd werden. Zeer bekend van hem is ondermeer ook « De doornenkroning van Kristus », het Venusfeest en de Bacchanale, evenals de Schaapherder en de nymf. Wanneer jullie dit laatste werk te zien krijgen, moeten jullie eens letten op een eigenaardigheid: de herder heeft drie armen!

De herder had eerst zijn hand op de bovenarm van de schone gelegd, doch toen gaf de schilder hem ook nog een fluit in de hand en vergat de derde arm over te schilderen. Zo bestaat het doek thans nog.

De profeet Jeremias van Michelangelo.

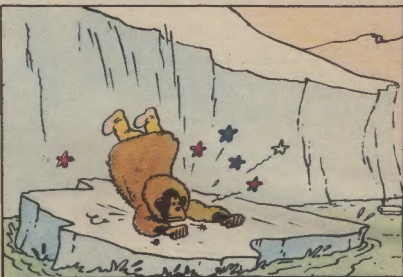
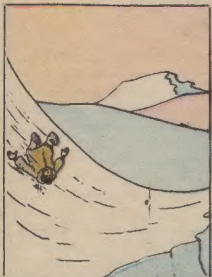

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje

DOOR HERGE

In Jetje werden door Eskimo's ongerukt en van nu op zeehanden
want Jokko is dol op baantje glijden

HET ZWARTE GOLD

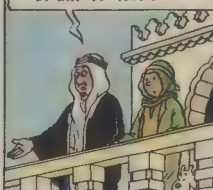
De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

De zoon van emir Mohammed Ben Kalish Ezab werd ontvoerd en in een schrijven aan de emir zegt sheik Rah El Ehr dat hij te dader is. Ben Kalish Ezab besluit de rovers op te sporen.

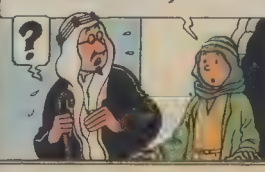

Twee uur later...

Ze zijn weg... Ik hoop dat ze er, met de hulp van Allah, zullen inslagen mijn zoon uit de handen van Bab El Ehr te halen.

Ik ben van oordeel, Hoogheid, dat die expeditie nutteloos is... Uw zoon werd niet opgelicht door Bab El Ehr... We moeten in een andere richting zoeken...

Mijn zoon werd niet door Bab El Ehr ontvoerd?... Maar je hebt de brief die hij ondertekende toch zelf gezien!...

Jawel, hoogheid, doch wie zegt ons dat die brief werkelijk door Bab El Ehr geschreven werd?... Kent u zijn geschrift?

Zijn geschrift?... Neen... Maar indien je het dan toch zo goed weet, waarom kwam je er dan niet vroeger mee voor de pinnen?... En waarom liet je mijn soldaten vertrekken?...

Waarom?...

...Heel eenvoudig om de ware schaker in de waan te laten dat zijn opzet gelukt is... We kunnen hem nu misleiden...

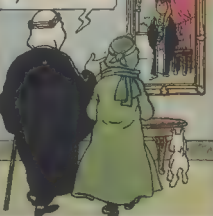
De ware schuldige? Ken je hem?

Ik ben bijna zeker, hoogheid, alhoewel ik over geen enkel bewijs beschik... Ik weet niet waar men uw zoon verborgen heeft... Dat moeten we trachten uit te vinden... Kunt u mij een foto van Abdullah geven, opdat ik hem eventueel zou kunnen herkennen?...

Dat is zijn laatste portret... ..

M'n lief engel-tje... Het poseren was voor hem een echte marteling!...

De schilder is gek geworden...

Ha!... Is dat weer zo 'n vervloekte sigaret?... Neen, het is een echte, een goeie dit-maal...

Excuseer me, m'n suikerbolleke, ik had ongelijk!

Wijeeizen de wereld rond!

De Gordel van Smaragd

VANDAAG maken we een reis naar het Aards Paradijs! Naar het land waar de zon straaft en schittert als naar zee wind dag en nacht, waar de palmboomen rust en de doorheen de heilige, mooie kleuren pijlsnel de hopen schieten. We zijn op de eilanden van « Max Havelaar » (waaruit de geschiedenis van « Multatuli » de geschiedenis van « Saldjah » buffels reeds rond de Indische Oceaan die zich Gordel van Smaragd »).

De bodem van deze eilanden is oneindig rijk. Men vindt er petroleum, steenkool, tin, zilver, goud, marmer, ijzer en diamant en men leeft er rijst, suiker, tabak, koffie en thee. Indonesië is 38 maal groter dan Nederland en de 34.000.000 mensen die in dit gezegende land wonen, belijden meestal de Mohammedaanse Godsdienst.

De Oude Grieken kenden de eilanden Sumatra en Java reeds, de Venetiaan Marco Polo zette er in 1292 voet aan wal en het is Vasco de Gama die in 1494 de zeeweg naar Indonesië vond.

Een eeuw later plantten de Hollanders Coen en van Diemen, stichters der Oost-Indische Compagnie, er de Oranje-blauw die er nog steeds wappert alhoewel Indonesië sedert vele maanden in een bloedige kamp gewikkeld is.

Leven van Tijl Ulenspiegel

E Dame in Vlaanderen werd Ulenspiegel op een schone melmorgen geboren als zoon van Claes en Soetkin.

Kathelijne, de vroedvrouw, bekeek het kopje van Tijl aandachtig en zei: «Die is met de helm geboren!» Doch daar ontdekte ze een klein zwart puntje op de schouder van Tijl en riep ontzet: «De vinger van de duivel!»

— Die is dan vandaag vroeg uit de veren, Kathelijne, want, hoor, daar kraakt de haan pas, lachte Claes.

Hij geloofde niet aan dat duivelmerkteken, hij nam zijn zoon in de armen en zette het vernier wijd open.

De zoon kwam op en doorzette het tere groen met gouden stralen, die meer floot en de vlak kwetterde zijn wijfje in de hoogste tak van een beekboom.

— Tijl, m'n zoon, zei Claes, kijkt dat is de zon die aan de hemel opgaat en de grond van Vlaanderen groeit. Kijk naar de zon! Als je later moeilijkheden hebt en niet weet wat te doen om juist te handelen, kijk dan naar de zon en ze zal het je zeggen, want de zon is het licht en de zon is de warmte. Wees eertijds als het zonnlicht klaar en ze goed als het warmte is. Tijl.

— Nu groeide Tijl op, sterk en rank als de poppeten die langs Vlaanderens wegen staan en zijn ogen waren zo helder als het zonnlicht.

Op zijn karkentwaad uithaalde? O ja! Heel veel zinnen, doch moet ik jullie dat nog vertellen? Zeker niet, want jullie kennen Tijl's grappen reeds lang en toch was Tijl niet de grappas waarvoor hij dijnlijke gehouden wordt: Tijl was wel meer een gevecht.

Ulenspiegel leefde in de tijd dat Vlaanderen aan de Spaanse kroon toebehoorde en geplunderd, uitgezogen en verdrukt werd. De Spanjaarden vercristen met galei, rad en brandstapel Claes, moest de brandstapel beestigen en Soetkin stierf van verdriet. Tijl en zijn onafschiedbare vriend, Lammie Goedzak, gingen van stad tot stad, van dorp tot dorp en waar ze kwamen ging er een schaterlach over land. De Spanjaarden echter lachten groen van woede en tijd en meer dan eens bevinge Tijl «bijna» aan de galg, doch zijn vrolijk humeur en zijn kwinkslagen reddden hem steeds.

Tijl en Lammie bezochten al de getrouwen van de prins van Oranje en brachten nieuws en bevelen over, want er roerde entwat in de Nederlanden. Zo kwamen ze op een avond met hun ezel in Oent toe. Beide vrienden stapten af en in 't houdt verken en terwijl Lammie verzucht een flink stuk eten voor te zette, ging Tijl terug buiten om een lachje te scheppen. Op de Vrijdagmarkt, vlak naast Dulle Griet, legde hij zich plat op de grond. Een koopman kwam voorbij en vroeg: — Wat doet die gek daar?

— Ik maak m'n neus nat om te weten van waar de wind komt, antwoordde hij. Er kwam een timmerman bij staan.

— Neem jij die grond niet voor de grond gedrukt?

— Velen zullen die grond heel spoedig ook als deken krijgen, zei Tijl. Een priester had het toneel reeds een tijdje gadeslagen en kwam naderbij.

— Wat doet die gek daar?

— Ik vraag om je zegen, vader.

De priester gaf hem zijn zegen en stapte verder, doch Tijl bleef liggen met z'n oog tegen de grond gedrukt.

— Zeker een glasje te veel gedronken, vriend? riep een boer die nieuwsgierig toekeek.

— Neen, sprak Tijl, ik luijer.

— Is er dan iets te horen onder de grond?

— Ik hoor de bomen omvallen die als brandhout moeten dienen om ongelukken te verbranden.

— Hoor je nog meer? vroeg een stadsschrijver.

— Ik hoor het hoelgetrappel der Spaanse ruiters die uit het Zuiden komen... Indien je iets te verbergen hebt, vrienden, stop het dan spoedig de grond in. > Ze komen!

— Die man is stupefiek! zei de stadsschrijver. De anderen waren het met hem eens en gingen heen.

Lammie had intussen zijn buikje dik en rond gegoeten en gedronken en droomde soejes van een wereld vol koekebakken en rijstbrij, waar de duifjes gebraden in zijn mond kwamen gevlogen en men de haard van Alva nooit gerien of gehoord had, en Tijl hem een klap op de schouder gaf.

— Lammie! Lammie! Goedzak word wakker! Ik heb gehoord dat Egmout hier vandaag nog toekomt. Die wil ik zien!

— Ik niet, antwoordde Lammie. Mijn hart schreit naar Damme. Laat ons naar Damme gaan. Jou Nedeke wacht daar toch ook!

— Nog niet, nog niet, ik wil Egmout zien!

Die woorden waren nog niet koud of daar hoorden ze ruiters naderen. Het was Egmout met zijn gevolg, allen in ietmige steunprij. Plots zag Egmout een man met een brandende lantaarn naast zich stappen.

— Wat wil je? vroeg hij.

— Ik wil iets dan goed, antwoordde Tijl. Een lantaarn geeft licht als ze brandt, heer.

— Loop heen en laat mij met rust!

— Neen, ik ga niet.

— Wil je de zwep vooten?

— Wel tien, als ik je een lantaarn in het hoofd zou kunnen plaatsen die je zou voorlichten van hier tot bij de herzog.

— Alleen dat is weg komt met die lantaarn, antwoordde de graaf.

— Heer, ik brand van verlangen om je een goede raad te geven, wederover Tijl en terwijl hij de teugels van het paard greep, riep hij:

— Nu zit je nog galant te paard en je hoofd dant nog vast op je schouders, maar de koning van Spanje wil je hij wel op dat paard laten zitten, doch je hoofd wil hij in een andere wereld doen dansen... In een wereld die zo ver van hier ligt dat je 't nooit meer weer zal zien! Gaaf me een sleeje, mijn gelede raaf te zeker zo veel waard!

— Van de zwiep krijg je!

— Ik ben Ulenspiegel, de zoon van Claes en van Soetkin en de zee van Vlaanderen die klopt op mijn borst, zegt me dat de dapper graaf van Egmout zijn troepen tegen die van Alva moet opstellen en dat hij zal overwinnen!

— Ik ben geen verrader.

— Red dit land, heer, gij alleen kunt het, zei Ulenspiegel en sprong opzij terwijl hij nog riep: Eet lantaarns, eet lantaarns, heer graaf!

Een eindje verder, voor de afsparning «in 't bondt verken», bleef Egmout staan om riep «diner» door de geproede deur. Tijl kwam reeds toesporen met een tinnen karol en een beker vol rode wijn in de hand.

— Ach, ben jij het weer, zwarte raaf!

— Zo ik zwart zij, heer, is het omdat ik slecht gewassen ben, maar kun jij me zeggen wat roder is? De wijna die nu tussen je lippen vloeit of het rode bloed dat uit een hals guist?

De graaf antwoordde niet. Hij betaalde en gelopende verder.

— 's Anderdaags trokken Tijl en Lammie verder. Ze moesten naar Simon, de drukker, gaan.

Heb je veel moed? vroeg Simon aan Tijl.

— Geveeg om een Spanjaard een pak ransel te geven, om twee haren uit de baard van Alva te trekken en om...

— Dat volstaat, onderbrak Simon. Maar heb je ook geduld om in een schouw te knippen, te luijeren en te ontbouden dat er vlak naast je gezegd wordt?

— Ik heb het geduld van een engel, ben zo soepel als een kat en heb een paardengedachten, wat wil je nog meer?

— Ga met deze kaart naar Dendermonde, koop tweemaal zacht en tweemaal hard op de deur van het huis dat ik voor je zal tekenen. Men zal je vragen of je de schouwvager bent, toen dan deze kaart en doe je placht, want er staan sombere dagen voor de deur.

— Lammie was moe, hij had zijn benen onder de tafel gestoken en vriendschap gesloten met de bazin die nu voor hem de tafel dekte.

— Dat werkte moet je alleen onknappen, Tijl, mijn buikje past daar voor niet, zij hij tot die reeds buiten stond.

Ulenspiegel vond het aangename om de schouw te wachten als de deur ineens opgegoeid werd en er zwart stappen op de honten sloeg.

— Waarom nogmaals vergaderen? in Hellegat was toch reeds bevestigd wat ze zouden doen?...

Dat is de hoge koude stem van Egmout, dinkt Tijl.

De gebeurtenissen zijn ons vooruit gelopen. De koning is woedend.

Een basstem, die komt zonder twijfel van Hoorn.

— Onze landen zijn in gevaar, mijne heren. We moeten onze grond verdedigen tegen de vrede indringer.

Zonder twijfel de stem van de Zwijger. Ze is hard als metaal, doch uiterst kalm en bedaard. De stem van een man die ieder woord wikt en weegt voor hij het uitspreekt, mede tot Tijl in zijn schuilplaats.

Graaf van Hoogstraten leest nu met hese stem de brieven waarin de koning dreigt troepen te sturen om de Nederlanden kalm te houden. Hij kan geen opstand dulden!

— De toekomstige voorstellen is onschietbaar moeilijk, maar uit het nieuws dat we uit Spanje ontvingen, kan men toch afleiden dat de koning verbolgen is en het plan koerstert opnieuw bloed te laten vloeien.

— 't Is hier koud! Men had beter vuur gemaakt, antwoordt Egmout. Liever niet, denkt Tijl.

Hoogstraten staat rech en heeft zijn beker op:

— Ik drink op het heil der Nederlanden.

Allen volgen zijn voorbeeld, behalve Egmout en Hoorn.

— Het uur is geslagen, heren, we moeten van deze kans gebruik maken en ons verdedigen tegen de troepen die uit Spanje komen. We zullen overwinnen indien ook Egmout...

— Ongetwijfeld, zegt Tijl still.

Doch de graaf van Egmout is het hiermee niet eens en Hoorn sluit zich bij zijn zinstijver aan.

— Filips' waak zo kunnen weerd zijn, pleitte de Zwijger nog.

— Vertrouw je hem ook je hoofd toe? vroeg Lodewijk van Nassau die een anderzwaer was.

— Mijn hoofd ingebrepen.

Daarop staat Willem de Zwijger recht en gaat naar de deur.

— Adieu, prins zonder taal! riep Egmout hem na.

— Adieu, graaf zonder hoofd, antwoordt de Zwijger!

Dat was het beroemde Eedverbod der Edelen. De heren verlaten nu één na één de zaal.

— 't Is om te voorschijn, voel aan zijn hals en zegt:

— Mijn kleine teen had ik nog niet over voor die van Spanje en die arme Egmout heeft zelfs zijn hoofd vel!

Witten de Zwijger organiseren zijn leger, en zijn voorspelling werd bewaarheid, want de noble hoofden van de graven van Egmout en Hoorn vielen.

Tijl en Lammie trokken door het land en zongden: *Wien was Oranje:*

— Staet op den trommele van dirre don't deyne

— Staet op den trommele van dirre don't deyne!

CORENTIN

BIJ DE
INDIANEN

Zwarte Bison, chef van de Sioux, werd door het geweerchut van een Blanke gekweld. De Sioux zullen het konvooi aan waarin Corentin en zijn moeder zich bevinden

RECHT EN TER KENNEDIGEN van Paul CUVELIER

De Indiaan draait zich woedend om, maar herkent zijn chef

ZWARTE BISON !!!

Is Zwarte Bison weergekeerd uit het rijk der geesten om tegen zijn broeders te vechten?.. Heeft hij dan de partij der Blanken gekozen?

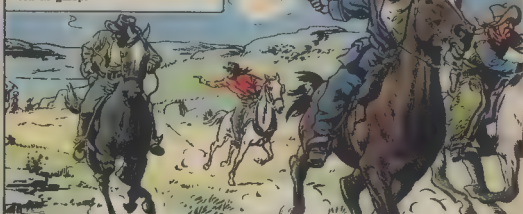
Grijze Wolf, deze vrouw heeft mij het leven gered. En zijn de Indianen dan niet gewoon de vrouwen en de kinderen van hun vijanden te sparen?

De Edelmoedige Zwaluw en haar zoon hebben niets te vrezen. Zwarte Bison zal over hen waken als over zijn eigen bloedverwanten.

Het gevecht is ten einde en enkele overlevenden van het konvooi vluchten in galop.

Begeleid door hun nieuwe vrienden, rijden Corentin en zijn moeder naar het dorp van de Sioux.

Kijk, mamal... Daar... Dat zijn de Indiaanse tip's!

Zwarte Bison brengt zijn gasten in zijn tent.

Wat zal voortaan jullie woning zijn

Prachtig, mama! Nu zullen we echte Indianen worden!

We mogen gelukkig zijn omdat we nog leven en ongedeerd bleven. Maar het doel van onze reis mogen we toch niet vergeten..

William wacht op ons! We moeten bij hem geraken!

Ja, dat is waar. Denk je dat de Roodhuiden ons nog zullen laten gaan? We zijn nog zo ver van het fort

Opeens richt Zwarte Bison zich gernisleloos op, gaat naar de uitgang van zijn tent en klapt in de handen.

Ralph, Jack en Peter, de drie scheepjongens van « De Pijl », werden door een geweldig onweer op het strand van een verlaten eiland geworpen. Op het ogenblik dat ze klaar komen met het bouwen van een boot, barst er een orkaan los dat heel het strand schoon vaagt...

Het KORALEILAND

doot
R.M. Ballantyne

ONZE VRIENDEN
LOPEN HET
STRAND AF IN
ALLE RICHTINGEN,
MAAR VINDEN
HUN MOOIE BOOT
NERGENS WEER.

Drie weken
voor niets
gewerkt!

Een minuutje! Ik zie daar
in die boom een vreemdsor-
tig fruit hangen!

Onze boot! De torenhoge
baren wierpen hem in die
boom. We moeten die boot
er uit krijgen.

Zachtjes
aan!

Vooruit!

1. — Met zijn scherpe ogen ziet Peter dat hun bootje in een boom hangt.

2. Met veel moeite slagen onze vrienden er in hun bootje naar beneden te halen.

Wat 'n
geluk!
Hij is nog
op te knap-
pen.

Ralph en ik zullen de boot herstellen, en jij, Pe-
ter, ga in 't bos en zorg er voor dat we
iets te eten krijgen.

Akkoord!

Blijf niet
lang weg, Peter,
want ik heb
honger.

Wees maar gerust, ik ben trouwens de beste ja-
ger van
het
eiland!

3. — Gelukkig heeft het vaartuig niet te veel schade gele-
den. Jack en Ralph knappen het net op.

4. Met behulp van enkele werktuigen die ze op 't strand vonden
en een paar die ze zelf in mekaar gestoken hebben, beginnen Jack
en Ralph de boot te herstellen.

ENKELE
UREN
LATER.

Er zal hem-toch niets
overkomen zijn? Kom
we gaan zien!

terug zijn. Ik begrijp er
niets van!

Peter had
reeds lang
moeten

Kijk, hier zijn sporen! Hij
volgde deze weg...

Peter!
Peter! Waar
ben je?...

5. — Peter komt maar niet terug en Jack zijn zo on-
gerust dat ze dadelijk op zoek gaan.

6. — De twee vrienden doorkruisen het bos in alle richtingen en
roepen op Peter, maar tevergeefs! Plots ziet Jack verse sporen
op de grond...

JAN BART

DE HELD VAN DUINKERKE

DOOR JUL FILMAERT
Geïllustreerd door J. Lamy.

IN de kerk was het volle bak als pastoor Vandekerckse de afvaartsmis voor «Koning David», zijn en bemaning, opdroeg. Reder, kapitein, manschap, familie, nabestaanden, vrienden en kennissen vulden de middenbeuk. Jan zat op de eerste rij bij reder Gouthiere.

Gedurende gans het getijde bleef hij, rechtsstaande, de pastoor in zijn gebeden volgen. Wie zal bevroeden wat er, op zulk ogenblik, 't hart van een kapitein van drie en twintig jaar, beroert? Bij 't eindigen van de mis, wanneer de pastoor reeds in de sacristij verdwenen is, blijft Jan nog een ogenblik recht voor zich uit staren. Op wat denkt haar jongen wel, vraagt moeder Bart zich af, die aan de linkerzijde van de beuk gezeten is. Achter hem hoort hij de manschap ruimoerig worden, kuchen en hoesten. Jan fluistert iets in 't oor van reder Gouthiere. Deze wendt het hoofd om, doet de manschap teken nog wat te wachten. Jan is, met vasten stap, het koor ingestapt. Verdwijnt hij nu ook niet in de sacristij? Wat heeft hij met de pastoor nog af te handelen? 't Duurt niet lang. Daar is hij reeds terug. In wit koorhemd volgt de pastoor. Hij draagt de relikwie van O. L. V. waarmede hij iedereen zal zegenen. Jan is de eerste om de relikwie te kussen. In een lange sliert trekken de manschap, de familie, de vrienden hem nu voorbij.

Wanneer Jan uit de kerk stapte, wordt hij door zijn mannen omringd. Allen willen hem de hand drukken. Hij is danig onder de indruk van deze betuiging van trouw en gehoorzaamheid. Hij moet, een stonde lang, de heilwensen van allen in ontvangst nemen en dankt blij en trots. Hij is schipper geworden na God!

Over de markt trekt de bende naar «De Gouden Ster». Gouthiere is een eindje vooruitgelopen. Zijn Bierbuckie klutst onder de inspanning. Maar hij wil de manschap, als waard en reder, ontvangen zoals het behoort. Jan stapte naast moeder.

— Schoon van u, Jan. Oprecht schoon. Dacht ge dat de pastoor de zegening vergeten had?

Jan vat de bedoeling wel die in deze onrechtstreekse vraag besloten ligt. Zij wil weten wat hij in de sacristij te maken had. Maar is het wel geraadzaam zich daarover uit te laten? Waarom niet?

— Neen, moeder. Maar als matroos heb

Gouthiere, een Duinkerks reder, benoemt Jan Bart tot kapitein van zijn schip «Koning David»

ik dikwijls kapiteins bij stervende maats zien neerzitten. En nu ik ook kapitein ben geworden, was dat een schikje dat we samen eens mochten bespreken. Ik denk zo maar, dat men nooit kan weten, wat er op zee kan gebeuren. En dat mocht ik toch wel!

Of het mocht!

De glasjes staan gevuld wanneer de bende de gelagzal van de reder binnenwringt. Baas Gouthiere wacht, in zijn waardigheid van reder, staande achter de lange waartafel, de mannen af. Kapitein Jan heeft hem de hand gedrukt en neemt plaats aan zijn linkerzijde. Een na komen de mannen thans de reder hun heilwensen en de kapitein goede reis zegen. Vier en dertig maal gaat het glas de hoogte in. Goeie drank! Dat mag gezegd. Van 't patersvaasje.

— Dat in de verste hoek van de kelder vergeten lag, zegt Gouthiere. De tongen smekken de laatste druppels van de lippen. Nicole, de dochter van de baas, fladdert als een vlinder, tussen de mannen rond, om nog eens vol te schenken.

Een prachtig meisje, die Nicole. Nog maar vijftien jaar en reeds uit haar meisjeskleederen gegroeid. Slang van gestalte en lijn, met lichaamsvormen die een zeer jeugdige, maar volle ontluiking, verraden. Voor een kwinkslag is ze niet bang, maar ze kan de mannen, vrak en staal in de ogen kijken. Een doordringende blik, die hen de spottel doet inslikken.

In de gelagzal gonst en roezemoot het stemmengeluid dooreen. Wilte dwalen worden over de lange tafels uitgespoeld. 't Gerinkel van glazen, 't gekletter van vorken en messen en lepels rinkelen boven alles uit. In handige bedrevenheid slieren en schuiven borden over 't witte ammelaken. Iedermaal de keukendeur openzwaait, gulpt een welige reuk van aan 't spit gebraden vlees de gelagzal binnen. De mannen snuiven met welbehagen de geur op.

— Nicole! Nog eentje voor Baptist Blondeel.

— Oppassen, Baptist, zegt Nicole, 't is geen zeewater.

Neen, waarachtig, zeewater is 't niet. En als 't allemaal zo uit een zelfde kraan

loopt, dan gaan ze vanavond met een spannende buik en stroeve beenen naar huis. Ach kom, 't kan geen kwaad. Eenmaal is geen gewoonte. Op zee wacht hen de geeseling. En de kermis mag wel de geeseling waard zijn.

Ze vierten dan ook kermis dat het stuitf. Baas Gouthiere heeft zijn beste kelder ontsloten en in de keuken heeft hij niets gespaard. Een prinselijk maal. Vischwaterzooi en kalfskoteletten, gestoofde wilde konijntjes en gebraden kieken. Na het eerste gerecht likkebaarden ze de vedruppels van hun kinnebakken; na het tweede verspannen ze hun broekgordels van één oor, maar vanden toch nog plaats genoeg om het malse kiekenvlees tot het laatste stukje van de schotels te doen verdwijnen.

Ze lekkerbekken dan hun tong klakt.

Wat is het goed te leven als matroos... beginn er daar reeds een aan 't einde van de tafel te zingen.

— Wachten met zingen tot de tafelloek opkomt, beveelt Jan.

Daar verschijnt hij! Nicole heeft haar beide armen nodig om hem te dragen. Een pracht van een pastiegebak! De «Koning David», in miniatuur. De romp in geel gebakken taartedeeg, de masten in chocolade, de zeilen in marssepin.

— Een bankste met handen en voeten! roept stuurman Lassyn. De waardinne verdient het.

Driemaal klappen de handen tegeneen, kloppen de schoenen op de vloer. Als uit één mond galmt een luideruchtig hoera! de laatste klap achterna. Waardin Martien Van den Broucke, vrouw Gouthiere, glanst van voldaanheid. Met bedreven hand heeft de reder de verpakking van 't schip ingezet. Ieder krijgt zijn deel, juist zó uitgesneden, dat een stuk mast en een zeilap in eenieders bord ten buit valt. Nu kan er wel een liedje gezongen worden. Dries Vermeersch staat reeds recht.

— Wat moet ik zingen, kapitein?

— De mannen weten 't best.

— Van 't Gernaarte! Zeemansleven!

Het Afscheid; klinkt her dooreen.

— We zullen beginnen met 't laatsje.

zegt Dries. En 't refrain meezingen.

Wordt vervolgd.

Bij 't einde van de mis bleef Jan nog een moment onderogen...

Alle officieren van Leclerc nemen deel aan de strijd. Kolonel Dio leidt de jacht naar Carrouges. Een verstukte voet dwingt hem in z'n wagen te blijven, maar dat hindert niet... Twee Sherman's vooraan en twee Sherman's achteraan en vooruit! De vliegtuigen die de kleine gevechtsgroepen begeleiden stichten verwarring in de vijandelijke rangen. Dio

verplicht de Duitsers hun wagens te verlaten en zich langs de weg te verschansen. Eenmaal in Carrouges, inspecteert hij vlug het terrein en lijdt dan over Giral terug naar achter om het overige deel van de troepen te halen. De vijand komt niet terug!

Op het dorpsplein roept Dio zijn mannen toe: « Volg me!... We keren terug! » En voor de derde maal zien de Duitsers de Franse pantserwagens, de kolonel voorop, voorbij rijden. Begeleid door een weerstander erkent kommandant Branet het gebied meer ten Noorden.

Eerst stoot hij op Roodkruisdiensten die de weg versperren. In Francheville gaat het beter. Men opent het vuur op een Duits konvooi en er worden 5 gevechtswagens en 25 rijtuigen buit gemaakt!

Kommandant Buis leidt zijn stoottroepen in de richting van Ecouché. Opensvat de eerste gevechtswagen vuur... De anderen klauteren op de helling en doorzoeken de korenvelden die langs de weg liggen. Maar het is reeds nacht en de mannen zijn verplicht naar hun wagens terug te keren. Bij het eerste morgenkrieken leidt Buis zijn

groep tot de Orne. Een paar honderd meter verder ontdekt hij de nationale weg n° 24 die naar Parijs loopt. De Duitse wagens bollen er over de ene tegen de andere gedrukt. De kanonloper worden op hen gericht en het duurt niet lang of de salvo's doen heel het landschap in een wolk van vuur en rook verdwijnen.

(Wordt voortgezet.)

Heeft de aarde nog geheimen?

MEER dan vierduizend jaar heeft de mens met taal geduld en volharding de wereld verkend. Nu is zijn taak ten einde. Onze kaarten vertonen geen witte vlekken « Onbekend » meer; ook de verst afgelegen streken zijn doorkruist en op de kaart vastgelegd. Dat heeft ontzaglijk veel werk en offers gekost en vandaag zullen we samen een lange tocht doorheen de geschiedenis der ontdekkingsreizen ondernemen.

Het wereldbeeld van Homeros.

HOE HOMEROS DE WERELD ZAG.

De grote denkers van de Oude Wereld (Egypte, Klein-Azië en Griekenland) stelden zich de wereld op een kinderlijk naïve wijze voor. Homeros, de dichter van Ilias en Odusseia, die thans nog julie bewondering afdwingt, laat Vulcanus op het schild van Achilleus de aarde tekenen zoals hij zich die indenk: een platte schijf door onmetelijke oceanen omgeven. Meer is er niet. Griekenland, in 't midden der Middellandse zee, vormde het hart van deze schijf. Andere grote geesten gingen nog verder. Zij tekenden de aarde eveneens plat, omgeven door zeeën, maar overkoepteld door een met sterren bezaaid gewelf waarin de zon iedere dag op en af ging.

HERODOTOS WEET HET BETER.

In de IIIe eeuw vóór Kristus, nadat de Pheniciërs anders leiding van Hanno Afrika hadden omzield, begreep men dat de aarde niet kon zijn zoals men ze steeds had ingebeeld. Herodotos, die de « vader der historie » wordt genoemd, ondernam verre reizen en verbeterde de wereldkaart volgens zijn ontdekkingen. Hij verklaarde dat de wereld uit Europa en Azië bestond (waarin hij Afrika en Lybië sloot) en 't omzoomd was door de Erythraë zee (thans Indische

Columbus - Magellaan - Vasco de Gama.

Ocean) en de Atlantische Ocean. Het was Herodotos die de aardrijkskunde tot de rang van ernstige wetenschap verhef.

De bloei van Griekenland, de opkomst van het Romeinse keizerrijk en de Punische oorlogen maken de Middellandse Zee tot een drukke verkeers- en handelsweg. In de IIIe eeuw na Kristus kende men het Noorden van Europa tot Denemarken en een groot deel van Afri-

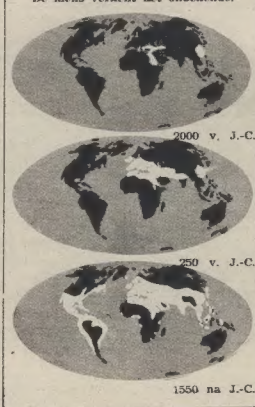
ka en Azië. China, de Oost-Indische Archipel en Japan zijn nog totaal onbekend.

In de Middeleeuwen lag het centrum der beschaving niet meer alleen rond de Middellandse Zee, doch waren ook Duitsland, Polen, Engeland en Frankrijk machtige staten geworden. De wereld werd steeds ruimer, doch van aardrijkskunde was er weinig spraak. De zeevaarders lieten zich echter niet onbetuigd. De Noren en de Basken waagden lange tochten naar het Noorden en het Oosten en het is zeker dat de Vikingers de oceanen in het Noorden overstaken en in Amerika geland zijn.

De Genuezen en de Venetianen vendken de Zwarte Zee en Marco Polo trok dwars door Mongolië en kwam over Sumatra naar Europa terug. In 920 na Kristus was China echter reeds bezocht door de Arabier Al Masoeidi.

Omstreeks 1500 wordt de hele wereld door de lust tot avontuur aangegrepen

De mens verkent het onbekende.

en overal worden er verkenningen gedaan met prachtig resultaat.

In minder dan vijftig jaar werden alle bestaande landkaarten en voorstellingen van de wereld omver geworpen.

De wereld is geen platte schijf, doch een bol en men kan er omheen reizen! Hoe Christoffel Columbus de Nieuwe Wereld ontdekte moet ik julie zeker niet meer vertellen. Hij zocht een nieuwe zeeweg naar Indië en als hij in Amerika voet aan wal zette, geloofde hij er ook te zijn. Zijn vergissing werd echter ontdekt en toen kwam Magellaan op het geniale idee het nieuwe werelddeel te omzeilen. Zijn tocht eindigde in de Stille Ocean. Nadat hij de zeestraat, welke zijn naam kreeg, doorkruist had, landde hij op de Philippijnen en werd er door de Inlandse bevolking gedood.

De Portugezen, die zich reeds langs Afrika's kusten hadden genesteld omzielden de kaap De Goede Hoop en waagden zich op de Indische Ocean. Lopez de

Sequeira ontdekte Ceylon en Malakka. Gabral ontdekte Brazilië en in 1517 ontdekte Andrade in Kanton. Enkele jaren later voor Jacques Cartier de Sint Laurentië stroom op en ging op verkenning in het binnenland van Canada.

Hoe langer naar land en besit wordt steeds groter en toeren de rivalen aan de ene kant en de Europeërs en de Inlandse bevolking (der ontdekte gebieden) aan de andere kant komt het tot bloedige botsingen.

Cook - Bougainville - Livingstone.

Paus Alexander VI verdeelt de wereld eenvoudig in twee: Het eerste deel is Portugal, het tweede is Spanje. Hij scheide de respectieve gebieden door een lijn die van de ene pool naar de andere getrokken was en op ongeveer 100 mijlen ten Westen van de Azoren liep.

De ontdekkingskoorts nam stilaan af. Er werden nog landen en zeeën geëxploreerd, doch kalmer en methodischer. In de XVIIIe eeuw ontdekten Cook, Bougainville en La Pérouse Oceanie en de wateren van het Verre-Oosten. De Nederlandse ontdekkingsreiziger Hartog had in Australië reeds in 1616 voet aan wal gezet. In de vorige eeuw verwierpen Stanley, Livingstone en Brazza beroemdheid om hun verkenningstochten door het Afrikaanse binnenland. De Polen werden in 't begin van deze eeuw vastgelegd door Peary, Amerikaan en Amundson, een Noors zeevaarder.

MAG MEN ZEGGEN DAT DE WERELD GEEN GEHEIMEN MEER HEEFT?

Alhoewel alle landen en alle zeeën thans gekend en doorkruist zijn, is de taak der aardrijkskundigen en specialisten op dit gebied nog niet ten einde.

Peary - Scott - Charcot.

Denk eens aan de flora, de fauna, de bergen en de diepteën waarover men nog niets of toch nog weinig afweet. Dit alles tot in de minste details onderzoeken en optekenen zal nog vele, vele jaren vergen. De jeugd van heden moet niet vrezen dat zij geen deel meer tot hebben aan « de ontdekkingen » want in de natuur valt er steeds te leren en te onderzoeken.

Van alles en nog wat...

WIST JE?

DE EERSTE NAAIMACHINES

● In 1805 kwamen de Amerikanen, *Thomas Stone* en *James Hicaderson*, op de gedachte het de naaiers en kleermakers gemakkelijk te maken en een machine te konstrueren. De eerste machine bootste heel nauwkeurig het naaien met de hand na. Een ingewikkeld systeem van kleine mechanische stukken hiëb de naald vast, stak in de stof en liet de naald dan weer terug los. Men was over deze machine niet erg tevreden, want met de hand ging het veel vlijger. Maar dat was toch de eerste stap.

In 1830 slaagden de Fransen *Thimonnier* en *Ferrand* er in, bij middel van een naald die vertikaal in de stof ging, de kettingsteek te maken. Dat was nog niet het ideaal, want als men even aan de draad trok, kwam heel het stiksel los en kon men herbeginnen.

Vier jaar later beproefden de Amerikanen het opnieuw en met sukses ditmaal! Ze vonden de naaimachine met de spoel; het naaien of stikken gebeurde door middel van twee afzonderlijke draaden, de eerste door de naald en de tweede door de spoel geleid. Het is dit systeem dat wij thans nog gebruiken. De perfectie van de machine geschiedde dan langzamerhand vanzelf.

EEN HANDIGE KEREL

● *Friedrich Kamm*, een jonge Duitser uit Straalsund, kan met één steenworp het haantje van een 50 meter hoge toren raken, zo 70 meter raakt hij, zonder ooit te missen, een voorwerp zo groot als een menschenhoofd en een lopende man kan hij nog treffen op een afstand van 100 meter.

EEN BOHEEMSE LEGENDE

● In het schone Bohemen vertelt men dat de duivel in hoogsteigen persoon in de 16e eeuw aldaar zeven kastelen bezat. Gedurende de dag waren ze onzichtbaar, maar 's nachts rezen ze uit de grond op. Die slimme satan woonde iedere nacht van de week in een ander kasteel. Van tijd tot tijd waagden stoere jongelieden zich in één van die kastelen om er een deel van de kostbaarheden te roven. Indien ze de duivel niet ont-

moette, dan konden ze ongehinderd met hun schat vertrekken, maar in het tegenovergestelde geval, zag men hen nooit meer weer. Satan had hen naar de hel gesleurd.

Op zekere dag nu slaagde een mooi, jong meisje er in de duivel in zijn kasteel gevangen te zetten door wijwater rond het snot te spreken. Waar de druppels wijwater op de grond vielen, verzeen prachtige, witte rozenstruiken met reusachtige doorns. Deze rozenstruiken groeiden op één, twee, drie tot een machtige doorhaag waartegen alle lissien en lagen van de duivel schipbreuk leden.

De ze andere kastelen werden daarna door edelen bewoond. Nu zijn ze in puin gevallen en kan men de ruïnes bezichtigen. Van het zevende kasteel heeft niemand ooit een spoor kunnen ontdekken, maar de legende zegt dat het nog altijd bestaat!

OVER « SMAAK » KAN MEN NIET TWISTEN

● In de vorige eeuw kweekte de Londenaar *Perkins*, in de kelder van zijn huis, een groot aantal aardslakken, iedere dag verorberde hij er een behoorlijke portie van. Wanneer men hem vroeg waarom hij dit deed, dan luidde het antwoord: « Omdat ze zo vitaminerijk en zo lekker zijn! »

● In *Surrey* was er een andere zonderling die aardwormen kweekte, eveneens om ze op te eten. Hij vond ze zoeter dan honing!

VRAAGSTUKKEN

DRIE BROEDERS EN DRIE ZUSTERS

● Drie broeders staaen met hun zusters aan de oever van een rivier en zouden graag de overkant bereiken. Ze zien een bootje

liggen zonder stuurman, het is echter zo klein dat het telkens slechts twee mensen kan overzetten. Hoe moet de overtocht geschieden indien ieder meisje niet in gezelschap van één of twee jongens mag blijven zo haar broer niet daar is?

VERDELING DER KOSTEN

● Twee hoveniers besluiten hun hoven, waarvan de eerste een oppervlakte van 8 aren beslaat en de tweede een oppervlakte van 6 aren, gezamenlijk om te splitzen. Ze vragen nog een knecht bij en beginnen samen. De drie mannen werken even lang en even veel. Zodra ze er mee klaar zijn, vraagt de knecht 2.100 frs. loon. Hoeveel moet iedere hovenier betalen?

OPLOSSING KRUISWOORDRAADSEL N° 23

Horiz. - 1. Reeks. - 2. Zeerotsen. - 3. Tarentula. - 4. Lunambulist. - 5. Fa.
Vertik. - 1. Re. - 2. Zel. - 3. Era. - 4. Kor. - 5. Stal. - 6. Snuif. - 7. Etna. - 8. Genua. - 9. LM. - 10. Abt. - 11. U. - 12. L. - 13. I. - 14. S. - 15. Ets.

KRUISWOORDRAADSEL

4. 3. 3. 4.

Horiz. - 1. Muzieknoet. - 2. Vorm van een. - 3. Vogelsboot. - 4. Achtvoet. - 5. Tweede zoon van Adam en Eva, door zijn broeder Kain gedood (Bijbelfiguur). - 6. Iedere, elke. - 7. Namiddag. - 8. Loopt op een boom geent.

Vertik. - 1. Apostel der melasten. - 2. Egyptische waterlelie. - 3. Ontvreemden. - 4. Voorjaar.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or". PRESENTEERT JULLIE:

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : TE WEEETGIERIG ZIJN IS OOK NIET GOED!

De Gele worden door Olik verwittigd en besloken de basis Mortimer legt de laatste hand aan de Zwaardvis. De eerste aanval van de Gele kan afgeslagen worden.

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.)

AAN BOORD VAN HET VLEGTUIGMOEDERSCHIP, WAAR OLRIK EN ZIN STAF HUN WOOPKWAARTER OPGELEGGEN HEBBEN, IS DE ATMOSFEER GESPANNEN. DE GELEN KUNNEN HUN NEDER LAAG NIET VERKONNEN EN VRAGEN OLRIK DE UITERSTE MIDDELEN TE GEBRUIKEN.

MAAR, KOLONEL, WAAROM LEGGEN WE DAT HELE GEDOE NIET IN AS? WE KUNNEN LOCH DRIJF AFSCHRIJVEN EENS BEPROEVEN

DAN ZOUDEN WE NIETEN DE «ZWAARDVIS» IN ZIN GEHEIM IN GRUIS LEGGEN. NEEM MIJNE HEREN, HET IS ABSOLUUT NOOD. ZAKELIJK DAT WE DIT WAPEN INTAKT IN HANDEN KRUIGEN. MAAR, WEES NIET ONGERUST. IK BEN NOG EEN ANDER MIDDEL.

TELEGRAFIST, NEEM NOTA EN SEIN HET BEVEL OVER DAT IK ZAL DIKTEREN. «KO LONEL OLRIK, CHEF VAN HET EXPEDITIEKORPS AAN BOORD VAN HET VLEGTUIGMOEDERSCHIP «KANG-HI» AAN GENERAAL TAKSA, CHEF VAN HET GEHEIME ARSENAAL, LHASA - STOP - ZEND ONS ONMIDDELIJK TWEE TORPEDOS «C-X-3» - STOP - SPECIALE OPDRACHT: ABSOLUTE VOORRANG - STOP»

SIR WILLIAM EN BLAKE HEBBEN DE BATTERIJEN GEINSPEKTERD EN KOMEN NU BIJ DE UITRIJKPOST

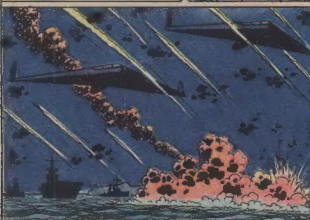
NIETS NIEUWS, ADAMS?

NEEN, SIR, EEN UUR GELEDEN KWAMEN ER DRIE BOMBARDEMENTSVLEGTUIGEN UIT DE RICHTING O-N-O. ZE ZIJN GELAND OP DE «KANG-HI». SEDERTDIEN HEB IK NIETS MEER OPGEMERKT.

DIE KALMTE MAAKT ME ONGERUST

OP HETZELFDE OGENBLIK...

ALARM! DE GELEN VALLEN AAN!!!

ONMIDDELIJK OPENT HET LUCHTAFWEERGESCHUT EEN HELS VUUR. DOCH DE AANVAL KWAM ZO PLOTS DAT TWEE BOMBARDEMENTSVLEGTUIGEN MEERDERE VOLTREFFERS KONDEN PLAATSEN. TOT GROTE VERBAZING VAN DE VERDEDIGERS VERWERKEN DEZE ZONDERLINGE BOMMEN GEEN ONTPLOFFINGEN, ZE BARSTEN NIET UITREIN, DOCH VERWERKEN EEN ENORME HOEVELEIJD STOOM DIE WELDRA HEEL DE BASIS IN EEN GROENACHTIGE MIST HULTE

DAN WEERKLINT HET LUGBER APPEL...

GAS!!!
ALARM!!!
GAS!!!
MASKERS OP!!!

ALS EEN BLIKSEM GAAT DIT ALARMSIGNAAL DE BASIS DOOR, EN IEDEREEN ZET ZIJN

MASKER OP. GERBED OM AAN DEZE NIEUWE VIJAND HARDNEKKIG WEERSTAND TE BIJEN...

DAN VOLGT HET GROTE ONAFWENDBARE BEVEL.

VERDEDIGING TOT HET UITERSTE! TERUGTREKKEN NAAR HET MIDDELEN! NIEMAND ACHTERLATEN! ALLE DEUREN SLUITEN. VLUIG!!!

HELAAS! DE VERSTIKKENDE GASSEN SIEPELEN OVERAL DOOR EN ZAAIEN DOOD EN VERNIELING. DE VERDEDIGERS MOETEN VASTSTELLEN DAT HUN MASKERS TEGEN DIT NIEUWE GAS NIET BESTAND ZIJN. WANHOPIG VECHTEN ZE TEGEN DE VERSTIKKINGSDOOD... HIER EN DAAR VALLEN ER SOLDATEN NEER.

